

דברי הכפר

עלון פנימי
לא לפרסום

בבל דור

דור חב אדם לראות
את עצמו באלו הוא יצא
ממצרים. שנאמר: והגדת
לבנך ביום ההוא לאמר
בעבוד זה עשה - לך
בצאתי ממצרים: לא
את אבותי בלבד גאל
הקדוש ברוך הוא אלא
אף אותנו גאל עמהם.
שנאמר: ואותנו הוציא
משם למען הביא אותנו
לתת לנו את הארץ
אשר נשבע לאבותינו:

בצאת שדי ממדבר בית עקב מעם לזה
הזה הורה לקדשו שדיאל במשלוה:
הים ראה רגש הדרך שב לאחור:
הים רקדו כאלים נבעת פני צוק:
מה לך הים כי תסס הדרך חשב לאחור:
הים רקדו כאלים נבעת פני צוק:
מלסר ארון חל ארץ מלסר אלה עקב:

מה נשאל?

* מקס מדר שוב בכותרות! מסתבר שהוא לא רק מקס משוגע מס. 1, אלא גם תלמיד מצטיין באקדמיה למוסיקה. הוא זכה - שנה שלישית ברציפות - בפרס התלמיד המצטיין, פרס שמשלם לו גם חצי משכר הלימוד. ז"א - זה טוב גם לנו! כל הכבוד.

* מירון שוורץ נמצא במסע-סקי באירופה. כנראה - הגשמת חלום ישן. יפה, יפה... מי דואג למכון התערוכות? לא יודעת..

* אסתר סולומון מחלימה בחדר החולים. החלמה מהירה ומוראל סולומוני גבוה!

* היה טיול בשבת. הייתי בו, יחד עם נוגה וניצן. היה לנו קשה וחם, הזדהיתי עם המעפילים. למדתי לקח חשוב: כשטומי כותב "לילדים מכיתה ד'", כדאי לשים לב.. ה"גדולים" נהנו מן הטיול - היה נוף, היתה בריאות, שמש, מה שצריך..

* עייש מקלף וצובע את חדר-האוכל. בשביל הנקיון אפשר לאכול קצת אבק-סיד. אל תהיו מפונקים.

* כיתת ארבל עברו לבתי נעורים. אתם זוכרים איך רק אתמול נולדו?..

* באסיפה רבת משתתפים הוחלט שיהיה לנו יותר כסף בתקציב הכולל. מעניין למה בממשלה לא מחליטים החלטות נבונות כאלה..

* ג'ים והקצינו וצוות נאמנים הפעילו את הקצינו במלון הילטון. ההכנסות - קודש ל"אל"ן". כל הכבוד - מי היה מאמין?

* בוב הרט אחראי על המתנדבים כבר כמה שבועות. ידעתם? חזק ואמץ!

* אמנון המאירי, הידוע גם כמנהל המוסך, מעניק שיעורים חינם בנהיגת שלושת הטרקטורים החדשים שקיבלנו השבוע: ג'ון דיר לכותנה, ג'ון דיר לבני וטרקטור כץ ואוי למי שינסה לנהוג בהם בלי שיעור הכנה.... (ראיתם פעם את היד של אמנון?)

* כדורגל נגד להבות הבשן - תיקו 2. משחק חוץ - היה חם ואלים, מצד כוחותיהם (מי אומר שהשמאלנים לא אלימים?)

* בכדורסל ניצחנו (לא ברור לי את מי).

* הסוסות שלנו בהריון - מזל טוב. בעוד 10-11 חודשים יהיו לנו סייחים. את העבודה ה"שחורה" הזאת עשה (כמובן) זכר ערבי חסון ולבן (מטובא).

* ניסן פלמה ואילת וגנר נכנסו לבית התינוקות, במזל טוב ובהצלחה. ניתן בהחלט לשיר "מלאו אסמינו בר ופאינו יין, בתינו הומים - הומים"

(מה נשמע - המשך)

מתיבוקות".

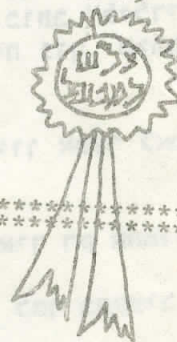
* וכמובן, ירד הרבה גשם השבוע, בדיוק אחרי שניקינו את החלונות לכבוד פסח... זה טוב או רע?

זה טוב לכותנה שנזרעה. זה לא טוב לכותנה שעוד לא נזרעה. זה טוב למירעה, זה לא טוב לבתים ההולנדיים שצריכים להגיע ולפני-כן צריך מהר לגמור את התשתית שלהם; זה טוב למאגר המים, אבל זה אסון לילדים שבחופש, או יותר נכון - למטפלות. דעו לכם שאלה גיבורות אמיתיות: להחזיק ולהעסיק כיתות של ילדים מלאי מדץ ושמחת חופש, בלי נזקים רציניים בנפש וברכוש - זו משימה שדורשת צל"ש. כל הכבוד לטוטסי ושאלה ואבישי ועירית ואורנה ונורית ורותי עמית וצילה ומיקה.

שבת שלום, עליזה ונקה לכול

ו ח ג פ ס ח ש מ ח

שלכם - ש ל ו מ י ת ע.ל.

שירה לאחר סדר הפסח

כדי למנוע את האנדרלמוסיה המסורתית שלאחר הסדר, ועל-מנת לשתף את מירב חברתנו ל א יורידו כלים ואוכל מיד אחרי הסדר, אלא בתום השירה.

על כן, מיד אחרי הסדר תתקיים תכנית "שירה בציבור" בהנחיית ג'ק גולן. תחולק חוברת שלוקטה במיוחד למאורע זה.

בזמן השירה יוגשו קפה ועוגות.

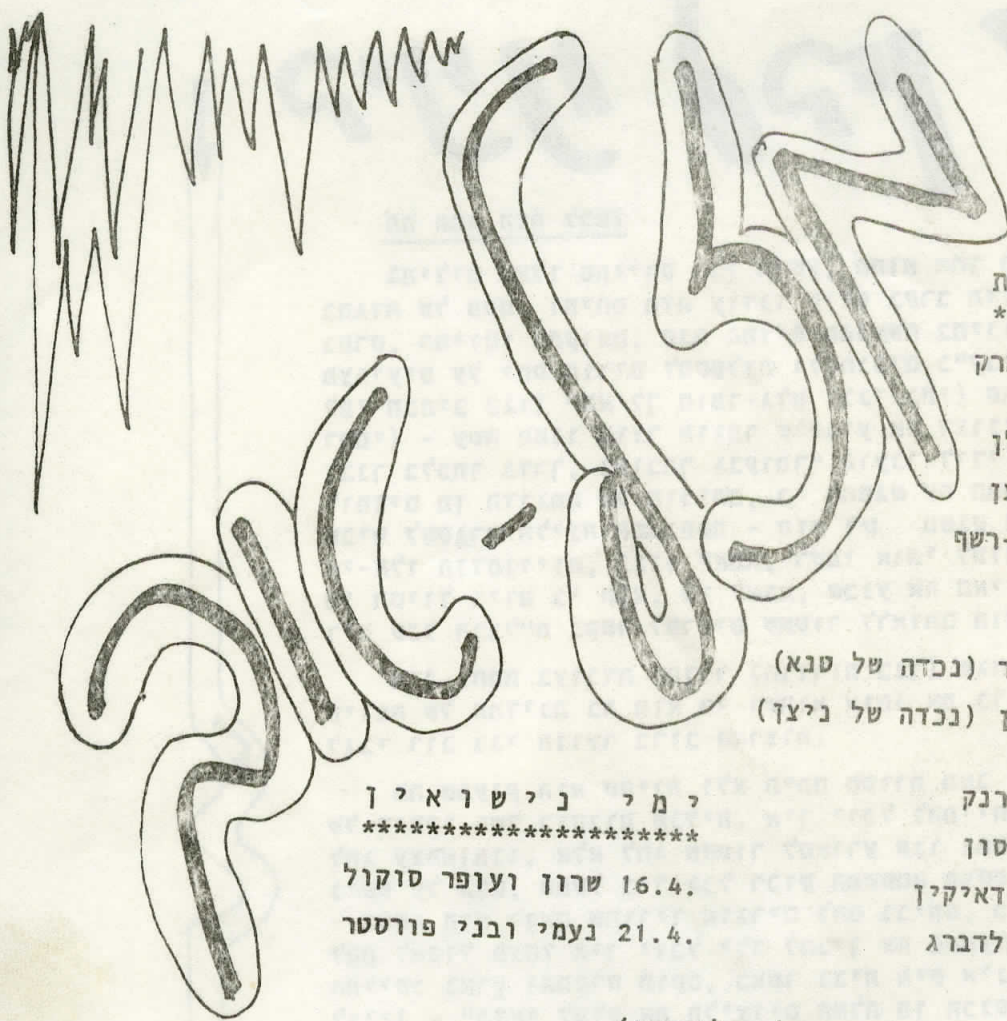
החברים מתבקשים לא להתפזר, להישאר במקומות וליהנות משירת שירי אביב.

ל א נקיים ק ב ל ת ש ב ת עד אחרי שבוע חג הפסח.

חברות המוכנות לשבת עם אסתר סולומון בחדר-החולים ולעזור לה, מתבקשות להתקשר עם נטע (ת.ד. 53). מדובר בשעות 14.00-16.00, 19.00-21.00.

[Handwritten signature]

[Handwritten signature]

י מ י ה ו ל ד ת

16.4. ג'ירי ניימרק

17.4. בריאן קפלן

יניתה ניצן

אביתר בן-רשף

18.4. הלן לוין

דריה פלטר (נכדה של טנא)

עדי זיגדן (נכדה של ניצן)

י מ י נ י ש ו א י ן

16.4. שרון ועופר סוקול

21.4. נעמי ובני פורסטר

19.4. שולמית פרנק

רגיי פרלסון

שושנה יודאיקין

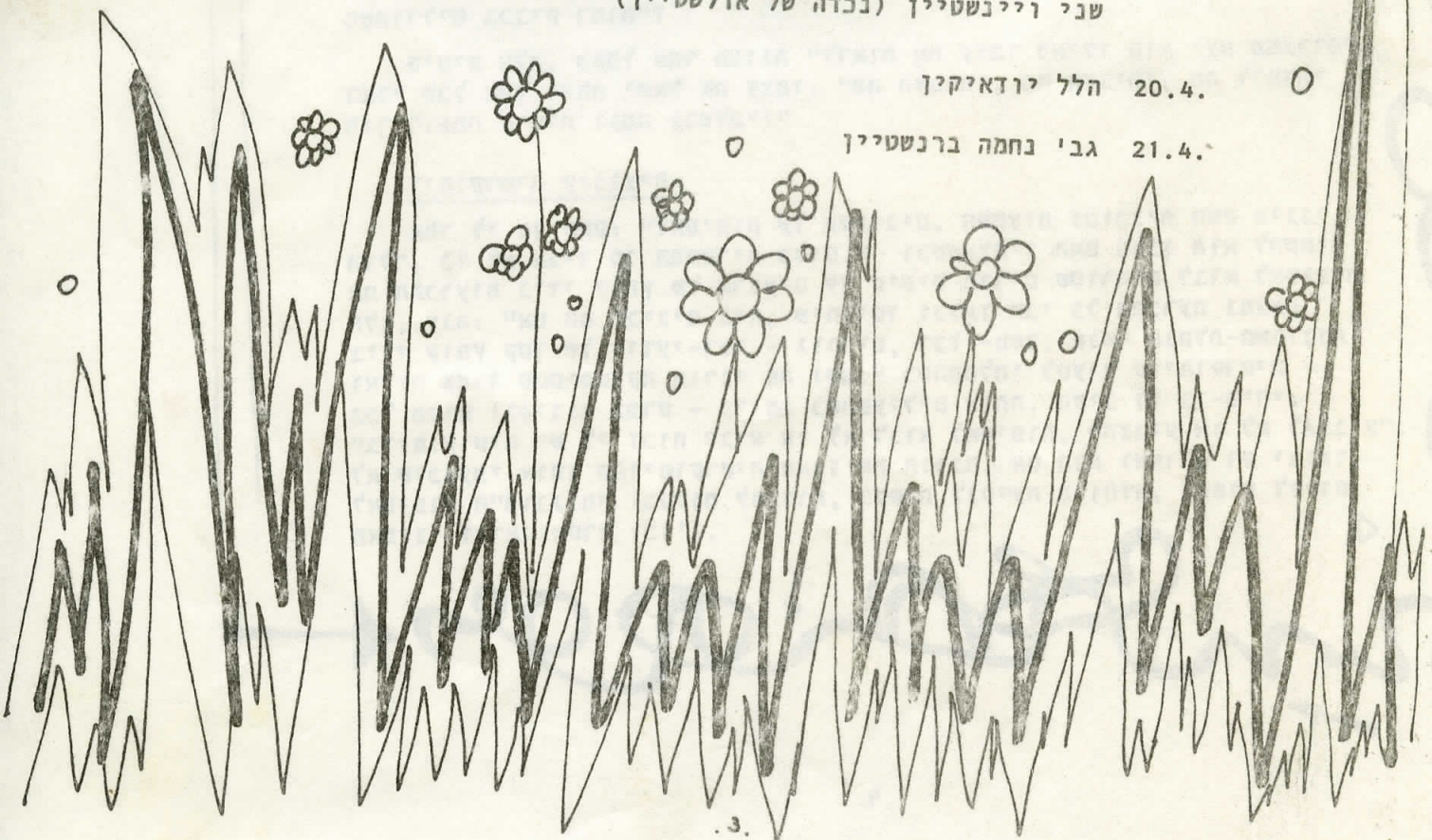
אביבה גולדברג

אבי נצר

שני ויינשטיין (נכדה של אדלשטיין)

20.4. הלל יודאיקין

21.4. גבי נחמה ברנשטיין

בינינו לבין עצמנו

מה החג הזה לכם?

במילים כאלו מתייחס הבן הרשע, שהוא אחד מארבעת הבנים המופיעים בהגדה של פסח. והיחס הזה עודנו קיים בקרב הדור הגדל בארץ בכלל, ובקיבוץ בפרט. המיוחד בתקופה, שבה ההדים מהנעשה בחינוך - ולא רק בקיבוץ זה - מצביעים על יחס הורים למטפלות ולמחנכים כ"קבלני חינוך", שעליהם לפעול לפי תכתיב כגון "הא לך חומר-גלם (בני/בתי) שהוא טוב (עובדה: פרי חלצי/רחמי) - עשה ממנו מוצר מוגמר שישביע את רצוני". מזה משתמע שכל ה"והגדת לבנך בלכתך בדרך, בשוכבך ובקומך" הועבר לידי הקבלנים. אין בנוס/בנות לומדים מן הדוגמה של הוריהם, כי המפגש עם המשפחה - במיוחד כאשר הילדים שבים למסגרת הלינה המשותפת - הוא רק מפגש מקרי של ארוחת-מנחה ועוד אי-אלו הזדמנויות, כגון "אמא, רשמי אותי לתור למרפאת השיניים כשאחזור מן הטיול ביום ב' הבא, או "אבא, שכנע את האידיויסים האלה בוועדת הנעו-רים שכל הבבלי"ת בקשר לסרטים שאסור לראותם הוא מיותר".

אין נחמה בעובדה שהדור (הדורות כבר) שגדל בארץ מוכן להילחם למען קיומה של המדינה בה הוא חי ושהוא אוהב את נופה ושיריה, כי זה נכון לגבי רוב בני הנוער ברוב הארצות.

מה שמעיק הוא שהיות ולא היתה מסורת מאב לבן, מאם לבת, גידלנו דור של דיסקו ושל ריקנות שכלית. איך יוכל להתייחס ילד לחג המצות - לא רק לחג עצמאותנו, אלא לחג שקשור למאורע שבו נחפזו אבותינו לצאת, כשהבצק נישא על גבם, המקל ביד וכל רכוש המשפחה מצטמק למה שארוז בכמה חבילות - כאשר הוא רואה שהוריו אוגרים לחם בביתם, כי אחרי יום-יומיים נמאס להם לאכול מצה? איך יוכל ילד להבין את משמעות חג הפסח, אחרי שהעם התיישב בארץ והמקדש הוקם, כאשר בבית איש אינו מדבר על ירושלים אלא לציין - "כדאי לסלק את הליצנים האלה מן הכנסת" או "נו, הדוסים שוב משתוללים בכביש רמות"?

בימים אלה, כשכל אחד מצווה "לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים", רצוי שכל אחד ואחת ישאל את עצמו: "מה העברתי, מה הקניתי, מה לימדתי תוך דוגמה אישית ובמה נכשלתי?"

דימוקרטיה קיבוצית

אמר לי בן משק: "לאסיפות על תקציבים, השקעות ותוכנית משק אינני הולך, כי לא אבין מן המספרים כלום." וכששאלתיו האם מוכן הוא להשאיר את ההכרעות בידי קומץ של ארבעים עד שישים חברים שטורחים לבוא לאסיפות אלו, ענה: "אם הם מבינים בזה, שיחליטו ובלאו הכי כל ההכרעה נמצאת בידי קומץ קטן של יודעי-דבר - גזברים, רכזי-משק, אנשי הנהלת-חשבונות ואיזה גאון סטטיסטיקה תורני פה ושם." כשהתחלתי לסעון שדימוקרטיה - בכל מקום ובקיבוץ בפרט - קיימת כשפועילים אותה, השיב לי בן-שיחי: "בדימוקרטיה יש לי זכות לבוא או לא לבוא לאסיפות, להצביע או לא להצביע". לא שיכנעתי אותו שהדימוקרטיה תאבד את תוכנה, אם הוא ואחרים רק יבואו לאסיפות ה"מובנות" (בקשות לחברות, בקשות לנסיעה מיוחדת, בקשות לקלוט מאמיני זאראטוסטרא וכו').

(בינינו לבין עצמנו - המשך)

מצד שני יש לומר, וכותב טור זה התריע על כך לא פעם במאמרים אחרים, שחובה על כל רכזי הוועדות ובעלי התפקידים לדבר, עם ובלי עזרים, בשפה שהעם מסוגל להבין. לא יועיל שיציינו באסיפה, שהיות ונחפזו להוציא את הדו"ח לא היה זמן לדאוג לעריכה או להצגה של הממצאים טוב יותר. בעידן של גרפיקה משוכללת, של שקופיות וכו' אין סיבה שרכזי-משק וגזברים ידברו על פת"מים, אינדקס, שער הדולר בבורסה של טוקיו בתאריך 1.10.83, בלי הסבר קולע.

א ר י ק

זכר המערכת.

ברצוננו לציין בסיפוק, שכיום התפקיד של מדפיס העלון נפל בחלקו של וילי ושהוא ממשיך במסורת של קודמו, ג'אקי ע., בהוצאת עבודה יפה. ויקטור יצא לתקופת מילואים ועל כן העלון יעוטר ע"י עופרה ואורה בשבועות הקרובים.

ובאשר לתוכן המאמרים, אנו חוזרים ומדגישים שאין צנזורה ביחס לתוכנם, אף על פי שלעיתים המערכת כלל אינה מזדהה עם הכתוב. עלינו לשוב ולומר, שכל כותב כתבה צריך לחשוב לא רק אם הוא פוגע אישית במי-שהו, אלא גם אם הוא פוגע באמונות של חלק של קוראי העלון בצורה שהיא גסה מדי, מסלפת מדי... ואין כאן עניין של אסור או מותר, אלא של בלתי-רצוי ובלתי-הוגן - כנגד חריף, אך הוגן.

א.א.

מפ-ח
אי-ה
מ-ה
ת-ה
תה
קפוד
קפ-
2

איך להחליק להיות צעיר - נוסח כפר הנשיא

או - כדברי בוב דילן - "לנצח צעירי"ם"

- אתחיל עם ציטטה מתוך ספר שקראתי "חיים ארוכים" מאת מגנוס פייק:
 "הבעיות של הזיקנה הן לא אלו שנגרמות ע"י הגבלות פיזיות, אלא:
- (1) הדרך בה הזקנים נפלטים מזרם החיים.
 - (2) הדרך בה הקהילה הסובבת חושבת על הזקנים.
 - (3) ואולי המזיק ביותר - הדרך בה הזקנים חושבים על עצמם."

הנטייה של כולנו היא לחשוב על גיל הזיקנה כתקופה של ירידה, מחלה והגבלה. לכן אנו חושבים על איך צריכים לטפל בזקנים ולעזור להם. כמובן, יהיה באמת צורך לטפל בחלק של הזקנים, אך הסטטיסטיקה בעולם מראה, שרק 6-8% מאנשים מעל גיל 65 זקוקים לטיפול רציני. הסטטיסטיקה גם מראה שמדע הרפואה גרם לזה שאנו עשויים לחיות 15-20 שנים יותר (הממוצע) ממה שחיו בהתחלת המאה. לכן הדגש צריך להיות יותר חיובי. השאלה איננה "איך לטפל בזקנים" אלא "איך ליצור אווירה שבה כל המבוגרים יוכלו לתכנן את תקופת הזיקנה שלהם תוך רצון להגיע לחיים בעלי משמעות ואושר".

לכאורה, הקיבוץ צריך להיות המקום הטוב ביותר בעולם שיכול לאפשר חיים טובים לזקנים - וזה מתוך 4 סיבות:

- (1) כלכלה - בקיבוץ החבר המזדקן משוחרר מכל דאגה למצבו הכלכלי.
- (2) עבודה - בעיר הרבה אנשים, בהגיעם לגיל 60 או 65, חייבים להפסיק את העבודה באופן מוחלט. דבר זה גורם בהרבה מקרים ל"זיקנה מוקדמת" ולהתדרדרות מהירה. בקיבוץ מעודדים את החבר להמשיך את העבודה עד כמה שאפשר.
- (3) בריאות - מובטח לחבר בקיבוץ טיפול רפואי טוב, ובהרבה מקרים במקום.
- (4) הקהילה - הזקן בקיבוץ נמצא בתוך קהילה סגורה ורב-גילית, עם כל האפשרויות של קשר עם אנשים מכל הגילים, נוסף לכני המשפחה.

כך, מבחינה התיאורטית, הקיבוץ יכול להיות המקום הטוב ביותר לזקן, אך מבחינה מעשית התמונה שונה. כדי ליצור את האווירה הנכונה, שבה החברים המבוגרים יכולים להגיע לחיים טובים בזיקנתם, יש צורך בשינוי בכמה גישות ונורמות.

טוב יהיה, עם כל חבר שמתקרב לגיל 55 (ואולי עוד קודם) יתחיל לחשוב איך הוא יבלה את השנים מגיל 65 עד 80+, מבחינת עבודה, שעות פנאי, חיים חברתיים, ועוד. בהרבה מקרים, כדי לעשות משהו בנידון הוא ירצה לשנות כיוון - או לשים דגש על תחום זה או אחר - או להתחיל במשהו חדש לגמרי בשבילו. כדי להשיג דברים כאלו, הוא עלול להתנגש בנורמה שיצרנו לפני הרבה שנים, דהיינו: "קודם הכלל ואחר-כך הפרט". הוא יצטרך לקום ולהגיד גם לעצמו וגם לקיבוץ "אני רוצה לצאת ללימודים" או "אני רוצה לשנות מקום עבודה" או "אני רוצה להשיג דברים שאינם מקובלים, כדי לעזור לי לתכנן את עתיד". האם הקיבוץ מסוגל להכיר בדברים האלו ולעזור לחבר להשיג את המבוקש? האם החבר המבוגר מוכן לקום ולהגיד "כך אני רוצה"? האם כולנו ניצור את האווירה שבה זה בסדר למבוגר, לתכנן את עתידו במקום רק לדבר על זכרונות העבר?

ועוד דבר לגבי שינוי גישות. הסכנה הכי גדולה לגבי עניין הזיקנה היא הנטייה של כולנו לעסוק בהכללות. למשל, "חברים מבוגרים צריכים לעבוד

4

(איך להמשיך להיות צעיר - המשך)

פחות". לא כך! יש חברים מבוגרים שמסוגלים ורוצים להמשיך לעבוד 12 שעות עד גיל מתקדם. יש לכבד את רצונם ולאפשר להם לעשות כך. ויש חברים מבוגרים שלא מסוגלים או לא רוצים לעבוד יותר ממספר השעות שקבענו בדירוג גיל ולנצל את זמנם וכוחם לדברים אחרים. יש לכבד את רצונם ולאפשר להם לעשות כך. כל אחד יזדקן בדרך שלו וטעות חמורה נעשה, אם נקבע איך חברים "צרי-כים" להזדקן.

והנקודה האחרונה לגבי הקושי להזדקן בקיבוץ. כתבתי למעלה על היתרון הגדול שחבר קיבוץ חי בקהילה סגורה ורב-גילית. אך לצערי המציאות עלולה להיות אחרת - אפשר לראות מציאות מרה כזו בכמה קיבוצים ותיקים. המציאות יכולה להיות, שהבדידות תתקוף את החבר הזקן בקיבוץ יותר מהזקן בעיר. זה במיוחד נכון בקשר לחברים בודדים וזוגות שנשארים בלי ילדים ונכדים בבית. כדי למנוע את הדבר הזה - ולדעתי הוא כבר קיים אצלנו בממדים קטנים - גם החבר המבוגר וגם החברה כולה צריכים לעבוד על הנושא ולנצל את הפוטנציאל שיש בקהילה רב-גילית. זה נכס עצום - אך הוא איננו פועל באופן אוטומטי. קשר אמיתי עם אנשים צעירים יכול להיות דבר גדול לחבר הזקן - ואולי גם לחבר הצעיר!

בעוד 4 שנים כשליש מחברינו יהיו מעל גיל 60. עובדה זו לא צריכה להפחיד אותנו ולא להבהיל אותנו, אלא צריכה להראות לנו, שקמה בתוכנה "שיכבה חדשה" של מבוגרים - עם הצרכים שלהם, אך גם עם התרומות שלהם. שיכבה זו לא זקוקה לטיפול של סעד, אלא לעידוד לפעול באופן חיובי, כדי להגיע לחיים טובים בשביל עצמם וכדי לתרום בדרך שלהם לחברה כולה. לכן זה נושא ששייך לכל החברים.

הוועדה לחבר המבוגר. מה שכתבתי כאן, זו השקפתי, אך בקווים כלליים הדברים האלו התגבשו תוך כדי עבודת הוועדה, ובוועדה פעלנו בהתאם. לקחנו על עצמנו כמה משימות:

- (1) ללמוד את הנושא ולהעמיק בו.
 - (2) להעלות את המודעות לנושא בחברה ולהתחיל ברב-שיח עליו. ערכנו שני סמינרים וגם קיימנו הרבה שיחות עם חברים - מכל הגילים.
 - (3) עבודה. התחלנו לטפל בנושא של מקומות עבודה למבוגרים בעתיד. פעלנו דרך ועדת המשק, גם הוקם צוות שהתחיל להתייחס לנושא.
 - (4) פעילות דרך הוועדות. החלטנו שאם רק ניקח על עצמנו לענות ל"צרכים" של המבוגרים, נהפוך את עצמנו לוועדה ש"מטפלת במבוגר". לכן פעלנו על הבסיס שבכל תחום ותחום הוועדה המתאימה צריכה לעסוק בנושא המבוגר, כמו שהיא עוסקת בכל שיכבה בחברה. ניסינו לעודד את הוועדות בכיוון זה.
- בכל המשימות הנ"ל פעלנו והתקדמנו, אך לפני כמה חודשים נפסקה פעילות הוועדה. עכשיו, כשבחרים בוועדה חדשה, תקוותי היא שהוועדה תמשיך באותו הכיוון ותפתח את מה שהחלטנו.

ובסוף, הערה אישית. הגעתי לגיל 61 - אך תוך כדי הפעילות בנושא זה אני מרגיש יותר ויותר צעיר, אולי משום כך שאני עוסק, גם אישית וגם ציבורית, בתכנון העתיד ולא רק בזכרונות העבר.

ג ר ש א.

בית הספר מי!

במאמרו בשבוע שעבר פירט אייבן את הבעיות הרבות שהביאו להתפטרות מתפקידו כמרכז השירותים. התפלאתי שאייבן לא הזכיר בחצי מילה את המבוכה הנוראה, בה אנו מצויים בכל הקשור לכוח-אדם בחינוך. בתי-הילדים מהווים משקל נכבד, בלשון המעטה, מכלל השירותים. לכן אני רוצה להתייחס הפעם לנקודה כאובה זו, אם כי התכוונתי בעצם לכתוב על חופשת הפסח ושאר דברים טובים.

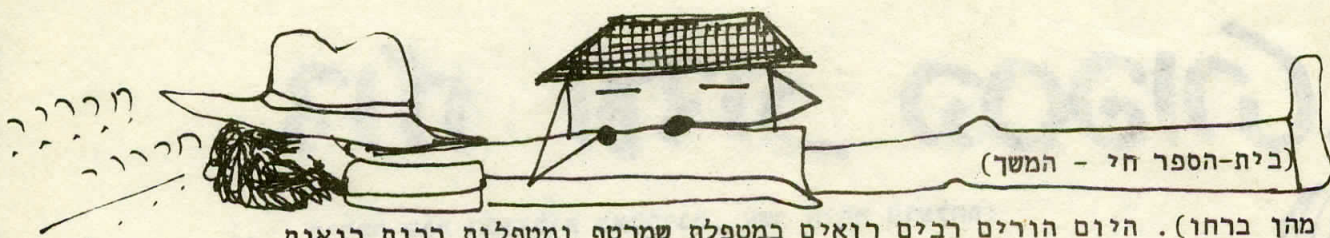
בשבועות האחרונים עיקר דאגותי בענייני מטפלים, איוש הכיתות וסידור העבודה. תמונת המצב עגומה למדי: אתחיל ב"חרוב", שם היה לנו צוות מסור בערך חצי שנה עד שצביה ק. פרשה ועירית נכנסה במקומה לתקופת נסיון. אבישי יסיים את תפקידו בעוד חודש ומי ייכנס במקומו - סימן שאלה! הצוות לכיתה זו לשנה הבאה כבר מתוכנן, אבל עד אז לא ברור דבר. מכל מקום, זה המקום להודות לכם, צביה ואבישי, ולאחל לעירית הצלחה והתמדה.

בכיתת "סיני", ברוך השם, כולם מפסוטים השנה ומבטיחים להישאר גם בשנה הבאה. יש שם ילדים נפלאים.

ב"מירום" היינו עסוקים השבוע במסיבות פרידה: מעין נפרדה מהילדים וההורים אחרי חמש שנות טיפול נאמנות. שרה ק. יצאה אחרי שנה וחצי ואבי ר. סיים את תפקידו במסגרת הסבב. גם לכם מגיעות הרבה תודות ולאורנה, שנכנסה עם הרבה מרץ ואהבה, יש לאחל הצלחה. כיתת "מירום" היא שם מוכר וחביב בוועדת כוח-אדם. כל כמה חודשים עולה מחדש השם הזה. שוב מחפשים מטפלת ושוב אין מוצאים אלא פיתרון זמני לחודשיים, לשבועיים... ואני רוצה להגיד לכם שגם שם יש ילדים נפלאים! בצר לנו וכשהגיעו מים עד נפש, נטשתי את משמרתי בחינוך המיוחד ועברתי ל"מירום" כמטפלת. נפלתי לעולם של תר-מילים, כביסה, מקלחות ובגדי קיץ, התחלתי לראות את העולם מנקודת מבטה של מטפלת ולהבין מה מרתיע אנשים להיכנס לעבודה בבתי-הילדים. מי שלא עבד כמטפלת לא יבין מה שאני אומרת, כי בשביל להיות מטפלת/צריך את כל הכישורים הבאים: סבלנות ואהבה לבריות, סדר ונקיון, זריזות כפיים, כושר ארגון, יוזמה, תקיפות מסויימת, מוכנות לעבוד שעות נוספות, יידע מינימלי בפסיכולוגיה התפתחותית, עצבי ברזל העומדים בפני רעש וחוצפה ועימותים אין-סופיים, ומצב-רוח טוב תמיד. מי שחסר לו אחד מן הכישורים הנ"ל לא יצלח לעבודה קשה ומסובכת זו. וטועה מי שחושב שכל הורה יכול גם להיות מטפלת/אין זה נכון כל עיקר והנסיון מוכיח זאת.

בין שטיפת כלים לסידור תרמילים למדידת בגדים אני מנסה לשכנע אנשים (בעיקר נשים) שכדאי להן להיות מטפלות - התשובות בדרך כלל שליליות. מי שהיתה מטפלת - יודעת למה. הצעירות רוצות לעשות חיים עד שתהיינה אימהות. מי שכבר אמא, טוענת שמספיקים לה ילדיה הקטנים בבית ומי שילדיה גדלו - כבר נתנה מספיק שנים מחייה לחינוך וממילא איבדה סבלנותה. ובכל זאת כל האימהות כולן רוצות שלילדיהן תהיינה מטפלות בעלות כל הכישורים שצויינו לעיל.

האני מאמין שלי כבר מתבשל אצלי הרבה זמן ואחרי הנסיון האחרון אני בטוחה יותר מתמיד, שיש לגשת לשינויים בשיטה. יש להכיר בעובדה שהחינוך המשותף הוא תהליך ואת סדר-היום בבתי-הילדים יש להתאים לתנאים בשטח. פעם, כשהילנה היתה משותפת, המטפלת לא היתה מטופלת בילדים פרטיים בבית, היא עבדה יותר שעות, כי כולם עבדו יותר. היא היתה הסמכות בכל התחומים והחינוך היה ייעודי בחיים (אגב, גם אז גידלנו מטפלות מתוסכלות ורבות

מהן ברחו). היום הורים רבים רואים במטפלת שמרסן ומטפלות רבות ראות עצמן זמניות בלבד. היות וכך, יש להשתנות בהתאם. אני מציעה, למשל, לה-עביר את הטיפול בבגדים לאחריות ההורים, אישית הייתי מעדיפה סידור כזה כאט וכמטפלת. את המקלחות אני מציעה להעביר הביתה, לפחות בכיתות הגבוהות, כי העימות הבלתי פוסק בנושא זה הוא מתיש ובלתי-נסבל. כמו כן יש לחשוב על מכוונות שטיפת כלים והקלות אחרות. נראה לי שזו הדרך לצרוך פחות כוח-אדם ואולי אף למשוך אנשים לטיפול.

דיברנו על נושאים אלה ואחרים במשך שלוש ישיבות רצופות בוועדת ביה"ס ולא הגענו לכלל הסכמה וסיכום.

במצב הקיים אנו עומדים על סף משבר. אם לא יימצאו פתרונות, נאלץ לסגור את בית-הילדים בשעה 2.00 ולשלוח את הילדים הביתה. אימהות רבות לא תוכלנה לסיים את יום עבודתן או לנוח אחה"צ, כמקובל. בקיבוצים אחרים זה כבר קיים. שמעתי מידידה מקיבוץ שכן שאצלם מקובל לסגור פעוטון ב-1.00 ולשלוח את הפעוטים הביתה בכל פעם שאין הסדרן מוצא "הקמה". לא התייחסתי כאן לבעיות בגיל הרך, אם כי גם שם אין יוצאים מזה. תמיד חסרה מטפלת שניה או שלישית לפעוטון, הקמה בגן או מחליפה למטפלת משתלמת, וגם שם עוסקים בשינויים בשיטה. כמו כן לא עסקתי בפרטים טכניים של הצעותי ויש לחשוב על הכול. על כל פנים יש על מה לדבר ומי שיש לו מה להציע - שיקום.

בנימה קודרת זו אני רוצה לאחל לכל הילדים, המורים והמטפלות - חופשה נעימה וחג שמח.

נ ו ר י ת

ת ז כ ו ר ת ס ו פ י ת

פיספסת! לא מסרת אף יצירה! אכן, לא
נקרא את מילותיך הערב בפני קהל המאזינים
רגע, רגע! אולי בכל זאת עוד ניתן לך הז-
דמנות להראות את יכולת הכתיבה שלך -
אם תבוא

ה ע ר ב

למועדון החברה בשעה 21.15 !

א נ - ר ח

צוֹת וְצִת הספורט.

1. סוכמה שנת הפעילות האחרונה, אשר היתה מוצלחת:

כדורגל

הקבוצה, אשר התחילה כרגל שמאל, התאוששה לאחר שישראל וצביקה לקחו על עצמם את ניהולה וארגונה מחדש. יש האומרים שבהרכבה המלא היא הקבוצה הטובה ביותר בליגה שלנו. במידה ונצליח, למרות ההתחלה הקשה, להגיע למקום הרביעי, נשתתף בפליי-אוף. מי יודע, עם קצת מזל נזכה גם בגביע.

רוגבי

קיימות במשק שתי קבוצות - קבוצת הכוגרים, אשר לצערי מסיימת כל משחק עם אמבולנס בבי"ח צפת. נקווה רק שבשנה הבאה תצליח יותר. וקבוצת הנוער שלנו, המשותפת עם חצור, אשר עושה חייל. הם זכו השנה במקום הראשון בארץ וחזרו הביתה עם גביע, אשר מוצג בימים אלה בחדר-האוכל. נקווה שבאמצעות הספורט נגשר על חתהום הפעורה. בהזדמנות זו ברצוני לברך את אריק ובמיוחד את מיקי מ. על המשימה היפה שלקחו על עצמם.

כדורסל

הקבוצה הבוגרת סיפקה לקהל מעריציה בידור והנאה ברוב משחקה. למרות ה"מהלומות" הקשות (שחקנים שיצאו לשנת חופש ולצבא - תמיר, אורן, אלדד, נתן, ששון) החזיקה הקבוצה מעמד בכבוד.

שתי קבוצות הילדים בליגות "קט-סל" ו"ילדים" עושות את שלהן, בפרט קבוצת הילדים שלמרות גילם הצעיר בליגה זאת מפילים את חיתיתם על כל הליגה.

טניס

קיימות שתי קבוצות, אחת בליגה ארצית והשניה בליגה אזורית. גם כאן לא מבוישים את הפירמה.

ריצה

עדיין נשארה קבוצה קטנה של "משוגעים" הגומאים בריצה מאות קילומטרים כל שנה. מספר הרצים איננו דומה למספר הרצים שראינו בעבר בשדות המשק, אך האיכות נשארה.

2. קנסות

הוועדה רואה לנכון, לחייב השתתפות שחקנים בתשלומי קנסות (קנסות המו-טלים ע"י איגודי הספורט השונים) על אי-הופעת שחקנים וקבוצות במשחקים מסיבות לא-מוצדקות. שיעור ההשתתפות יהיה בהתאם לנסיבות המקרה.

3. הכרה בפעילות ספורטיבית ע"י ועדת הספורט

לאחרונה היו פניות רבות לוועדת הספורט, למימון וסיוע בפעילויות ספורט שונות ומגוונות (סקי, דאיה, מפרשיות למיניהן וספורט-מים, צלילה ועוד). ע"מ לעמוד בלחץ דרישות זה, ברצוני לפרסם איך רואה הוועדה את נושא הספורט ולתת קווים מנחים שעל-פיהם הוועדה חייבת לעבוד.

[illegible][illegible][illegible][illegible]

ל פעילות ספורטיבית ומאמינה שכל העוסק בספורט
ה חושבת, שיש לעשות הכול (במסגרת אפשרויות
מתקנים לפעילות זאת כאן במשק (בריכת שחייה,
כדורסל/כדורעף, חדרי-כווח וכו'). מבחינה זאת
נותן גם עזרה לאלה אשר בפעילותם הספורטיבית
מן רב ומאמץ לאימונים. סכום של 7 דולר לחבר
2100 דולר לשנה. מכיוון שע"מ להחזיק את
מתקנים חדשים והוצאות תחבורה, מגיעים לסכום
ליטה שסיוע מו. ספורט יקבלו ענפי ספורט אשר
יום המשק. הוועדה תשתדל (במסגרת אפשרויות
גם מחוץ למשק, כאשר עדיפות תינתן לענפי הספורט
ליו מספר רב ככל האפשר של נהנים ומשתמשים -
דמנות זו אנו מבקשים להתמצל אם אין באפשרותנו

מור את קיר האימון לטניס, אשר ישמש גם למשחקי
חדר-הכוח ונוסיף מתקנים. נרכוש גלשן-מים ע"מ

רשם: אורי ש.

[illegible][illegible][illegible][illegible]

ל פעילות ספורטיבית ומאמינה שכל העוסק בספורט
ה חושבת, שיש לעשות הכול (במסגרת אפשרויות
מתקנים לפעילות זאת כאן במשק (בריכת שחייה,
כדורסל/כדורעף, חדרי-כווח וכו'). מבחינה זאת
נותן גם עזרה לאלה אשר בפעילותם הספורטיבית
מן רב ומאמץ לאימונים. סכום של 7 דולר לחבר
2100 דולר לשנה. מכיוון שע"מ להחזיק את
מתקנים חדשים והוצאות תחבורה, מגיעים לסכום
ליטה שסיוע מו. ספורט יקבלו ענפי ספורט אשר
יום המשק. הוועדה תשתדל (במסגרת אפשרויות
גם מחוץ למשק, כאשר עדיפות תינתן לענפי הספורט
ליו מספר רב ככל האפשר של נהנים ומשתמשים -
דמנות זו אנו מבקשים להתמצל אם אין באפשרותנו

מור את קיר האימון לטניס, אשר ישמש גם למשחקי
חדר-הכוח ונוסיף מתקנים. נרכוש גלשן-מים ע"מ

רשם: אורי ש.

ל פעילות ספורטיבית ומאמינה שכל העוסק בספורט
ה חושבת, שיש לעשות הכול (במסגרת אפשרויות
מתקנים לפעילות זאת כאן במשק (בריכת שחייה,
כדורסל/כדורעף, חדרי-כווח וכו'). מבחינה זאת
נותן גם עזרה לאלה אשר בפעילותם הספורטיבית
מן רב ומאמץ לאימונים. סכום של 7 דולר לחבר
2100 דולר לשנה. מכיוון שע"מ להחזיק את
מתקנים חדשים והוצאות תחבורה, מגיעים לסכום
ליטה שסיוע מו. ספורט יקבלו ענפי ספורט אשר
יום המשק. הוועדה תשתדל (במסגרת אפשרויות
גם מחוץ למשק, כאשר עדיפות תינתן לענפי הספורט
ליו מספר רב ככל האפשר של נהנים ומשתמשים -
דמנות זו אנו מבקשים להתמצל אם אין באפשרותנו

מור את קיר האימון לטניס, אשר ישמש גם למשחקי
חדר-הכוח ונוסיף מתקנים. נרכוש גלשן-מים ע"מ

רשם: אורי ש.

ל פעילות ספורטיבית ומאמינה שכל העוסק בספורט
ה חושבת, שיש לעשות הכול (במסגרת אפשרויות
מתקנים לפעילות זאת כאן במשק (בריכת שחייה,
כדורסל/כדורעף, חדרי-כווח וכו'). מבחינה זאת
נותן גם עזרה לאלה אשר בפעילותם הספורטיבית
מן רב ומאמץ לאימונים. סכום של 7 דולר לחבר
2100 דולר לשנה. מכיוון שע"מ להחזיק את
מתקנים חדשים והוצאות תחבורה, מגיעים לסכום
ליטה שסיוע מו. ספורט יקבלו ענפי ספורט אשר
יום המשק. הוועדה תשתדל (במסגרת אפשרויות
גם מחוץ למשק, כאשר עדיפות תינתן לענפי הספורט
ליו מספר רב ככל האפשר של נהנים ומשתמשים -
דמנות זו אנו מבקשים להתמצל אם אין באפשרותנו

מור את קיר האימון לטניס, אשר ישמש גם למשחקי
חדר-הכוח ונוסיף מתקנים. נרכוש גלשן-מים ע"מ

רשם: אורי ש.

נאמנים כצ"צ' ווהב... / לקחתם בחיים

בעאז"ג (בעזרת א.ד. גורדון)

למשפחת דוארי באלון-מורה שלום.

קיבלתי את הזמנתכם החביבה לבקר אצלכם, ולא אבוא.

אודה על האמת, קראתי את מכתבכם בתערובת מבוהלת של רגשות, שמתוכם אמנה שלושה: אהבה, בחילה וחרדה. קריאתכם ל"שלום-בית שהוא מכל הכול" מוכיחה יותר מכול שיותר משאתם אוהבים אתם מבקשים למדוד את גבול האהבה. לחקור עד לאן היא מגיעה. כאילו אתם בודקים אותי, מה תהא הנקודה שממנה אחדל לאהוב אתכם.

וכדי שלא תצאו בבזיון וקצף, אומר לכם ולא אוסיף, נאמנים פצעי אוהב - תמיד אהבתי אתכם ותמיד אוהב אתכם. אך הדבר לא ימנע ממנו שהוא זה לבוא ולפנותכם בכוח מאלון-מורה, כשאדרש לכך. לא, אינני מבקש "צמרת שלוחה לאינ-סוף", אני מעדיף עליה צמרת ברוש רגילה, שאפשר למשש אותה בעיניים, ובזע אלון שאפשר ללטפו ולחוש את חספוסו בכפות הידיים. כך זה. אני מעדיף את הקיים על הנצח.

"כל עוד נתקשר אל המשותף והמאחד את כולנו..." מה משותף לנו? אני מתבונן אחורה לתהום העבר, המשותף, המאחד. ואני מבחין בשתי דרכים גדולות שעליהן פוסע העם היהודי. שתיהן נצחיות, אך הן הפוכות זו לזו. דרך החיים מול דרך המוות, רודפי החיים - מול רודפי הנצח, מבקשי הצמרות לאינסוף.

מפליא הדבר ששתי הדרכים נדרכו, אם אפשר לומר, לאחר חורבן הבית בשנת 70 לספירה. אז נתהוו שתי דרכי-יסוד של קיום יהודי מול לחץ המאורעות. זו של יבנה וחכמיה וזו של אלעזר בן-יאיר ולוחמיו. דרך חכמים - מול דרך לוחמים.

בימי חורבן הבית הקים רבן יוחנן בן-זכאי, שברח מירושלים הנצורה, קהילה קטנה של חכמים ביבנה. הוא היה לאב-בית-דין וקיבל על עצמו את תפקידי הסנהדרין שבטלה. רבן יוחנן הקים ישיבה ביבנה, באישורו של אספסיאנוס והעיר הפכה למרכז חדש של חיי רוח יהודיים. באותו זמן בערך נמלט אלעזר בן-יאיר בראש לוחמיו והתבצר במצדה.

אחרי מצור ממושך (כמה חודשים) נוכחו הלוחמים היהודיים, כי אין להם תקווה והחליטו לשלוח יד בנפשם ולא ליפול חיים בידי הרומאים. ברגע אחד הם מתו, ומאז הם חיים לעד בזכרוננו. אך מי יזכור את כל העם היהודי, אם ילך כולו בדרכם?

מאז ועד היום עומדות שתי הדרכים האלה כשתי ברירות אפשריות לפני העם היהודי. הנצח המת מול הבנת המציאות ויצירת חיים בתוכה.

בשבתכם מבוצרים על גבעתכם בשומרון, אימצתם את דרכו של אלעזר בן-יאיר. ובהיותכם שם, אהבתי נתונה לכם על כל פצעה, אך לא השותפות בגורל.

כי "עם ישראל חי" ולא מת עדיין - ואעשה כל שבידי שישאר חי ולא ייגרר לקרב מפואר, אחרון, על תפארת השם ועל ארץ-ישראל השלמה, ההזויה, המובטחת.

(באמנים פצעו אוהב - המשך)

כן, איפוא, אנחנו פוסעים על שתי דרכים נבדלות, אחת לחיים ואחת למתים. והיכן שלום הבית - החרב שהיא מעל לכול? עוד אתם מוסיפים וכותבים ושולחים בי את חיצו-אהבתכם - "גוי אחד בארץ", "פה אנחנו אחד לעומת הגלות". ואני מוצא את עצמי תמה, באיזו דרך מסתורית הצלחתם לאייד כשני מליון ערבים, איזהו הבל-הפה שחולל זאת, דרך אילו ארובות עלו בעשן, איה המשאיות שהובילו אותם לגבול....

כן, אומר לכם בגילוי-לב, ההתישבות שלכם בגדה המערבית גוררת אותנו למדינה דו-לאומית. ואם לא תצאו משם מהר או, לחילופין, תמצאו או תמצאו שיטה להעלים את הערבים המקיפים אתכם, נאלץ כולנו להתמודד על הבעיה בצורה מכובדת ומוסרית. על דרך "סור-מרע-ועשה-טוב". לא דרך גזילת קרקעות, תיקרות מתמוטטות מריקוד חסידי ופורים-שפיל המסתיים במותה של ילדה ערבית או במותה של ילדה יהודיה.

לכן אני קורא לכם לשוב ממצדה שלכם. אלינו, אל כרם-יבנה.

ובכרם יבנה נשב יחד ונאהב איש את רעהו. ונהיה לעם אחד ונאחה את הקרעים. יהיו לנו אז המון אהבה וקשב זה לזה.

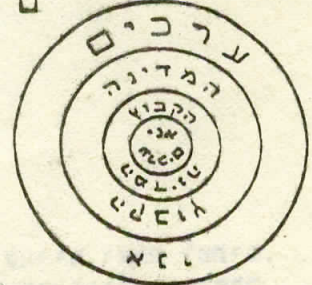
כי אהבה וקשב ישנם בכרם-יבנה, הם אינם במצדה. דבר אחד יאחד אותנו במצדה, והוא הדבר האחד המאחד את כולנו בסוף, המוות.

ובחרתם בחיים...

שלכם
ד ו ד ו

נ ר - ז י כ ר ו ן

י"ג בניסן - גב' לילי מריאנובסקי

סמינר בנים ונהלים

1984

בדומה לשנים הקודמות, מקיימת ועדת הבנים שוב את הסמינר השנתי, המיועד לכל הצעירים במשק - בנים חוזרי צבא ונקלטים.

המועד: מיום ה' 26/4 בשעה 17.00 עד יום א' 29/4 בערב. כלומר המשתתפים ייעדרו ממקום עבודתם ביום ר' 27/4 ויום א' 29/4.

המטרה: (1) לשמוע, להשמיע ולדסקס בעיות של יום-יום הקשורות בחברה, בקיבוץ, במדינה, ביהדות ובציונות.

(2) ליצור שפה משותפת עם ותיקי הקיבוץ ולהכיר את תולדותיו.

(3) ליצור חוויה חברתית לתקשורת בין כל המשתתפים.

המעמסה על הקיבוץ - מאחר ומדובר ב-50-80 משתתפים, אין ספק שייווצר חלל משמעותי בסידור העבודה באותם הימים, לכן יש לשים לב לנקודות הבאות:

(1) כל משתתף חייב להודיע לי מיד (ע"י השאלון שקיבל) על כוונתו להשתתף בסמינר, וכמקביל גם להודיע לרכז הענף שלו וגם לסדרן העבודה.

(2) ענפים ושירותים - אחראים, נא לשים לב לתאריכים הנ"ל, להתחשב בהם, ולתכנן סידורים מינימליים לאותם ימים, ולהתארגן בהתאם.

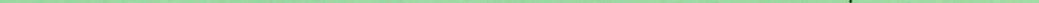
(3) חברים אחרים - מתבקשים לשתף פעולה ולהיענות לפניות המיוחדות של הסדרן.

(4) האולפן יגויס לעבודה של 8 שעות (ללא לימודים) באותם ימים.

תוכנית הסמינר תפורסם בעוד מועד וההזמנה פתוחה גם לחברים אחרים (שלא הוזמנו) המעוניינים להשתתף בחלק מהתוכנית (הרצאות, דיונים, אירועים), בתנאי שהם יכולים בעצמם להתפנות מעבודתם.

בתקווה לשיתוף פעולה מכל הגורמים ולהצלחת הסמינר.

א ד י

++ Max Mader is in the news again - for the third consecutive year he has received an award for the outstanding scholar at the Academy of Music. Well done, Max.

++ Meiron Schwartz is on a month's ski holiday in Switzerland. This is apparently the realization of an old dream - so have a wonderful time Meiron, and we'll hear all about it when you get back.

++ The tiyul on Shabbat - though very hot and quite tough going - was enjoyed by all (or most).

++ Ayish is painting everywhere!!!

++ Kitat Arbel have moved out of their parents' houses into their own rooms. (Wasn't it just yesterday that they were born!!)

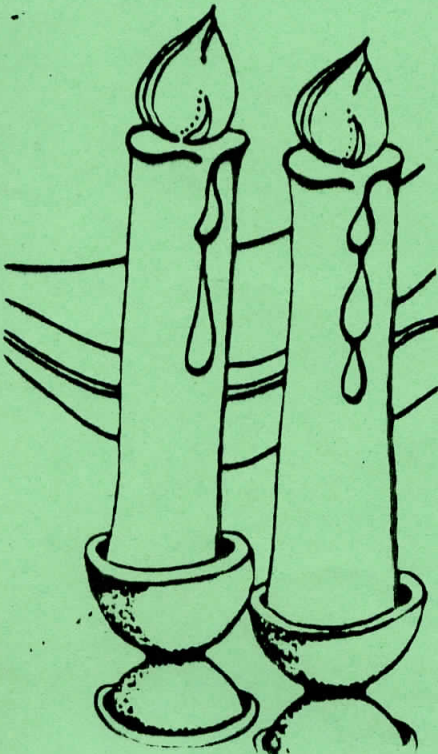
++ Jimbo, with a team of helpers, took our own famous Casino to the Hilton Hotel in Tel Aviv. The proceeds will be donated to the "Alyn" Childrens' Organisation. Kol Hakavod!

++ There will be no Kabalat Shabbat until after the week of Pessach.

++ Ester Solomon, who is in the Cheder Cholim, is recovering slowly but surely. In fact every day we can see improvements.

++ Again, we've had lots and lost of rain - just when we all decided to clean the windows for Pessach.

++ This year at the Seder on Monday night, there will be the traditional community singing, led by Jaques Golan, immediately after the meal. So everyone is asked to remain seated and "sing along with Jaques". Coffee and cake will be served during the singing.

SHABBAT SHALOM AND CHAG SAMEACH

>>>>>>>>>>>>>

BIRTHDAYS

<<<<<<<<<<

16.4. Jerry Neimark

17.4. Brian Kaplan
Juanita Nitzan
Eviatar Ben-Reshef

18.4. Helen Levin
Daria Pelser (Tene grand-daughter)
Adi Ziqdan (Nitzan grand-daughter)

19.4. Shulamit Frank
Reggi Pearlson
Shosh Yudaiken
Aviva Goldberg
Avi Netzer
"Shani Weinstein

20.4. Hilel Yudaiken

21.4. Mrs Nechama Bernstein

>>>>>>>>>>>>>>>

ANNIVERSARIES

>>>>>>>>>>>>>>

16.4. Sharon & Ofer Sokol

21.4. Naomi & Benny Forster

MAZAL

TOV

(Shef
Fene grand-daughter)
Nitzan grand-daughter)

>>>>>>>>>>>>>>